

TAMMUKKA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry:n jäsenlehti

1/2013

YHTEYSTIEDOT/JULKAISIJA

Keski-Suomen Perhokalastajat ry
PL 570
40101 JYVÄSKYLÄ

www.kspk.fi

Tili:

Keski-Suomen Osuuspankki IBAN FI68 5290 0220 1877 91
Jäsenmaksu 22 e. Liittymismaksu 15 e (nuorisojäsenet 5 e)

HALLITUS

Puheenjohtaja

Jouko Keto 040 708 1951
jouko.keto@kspk.fi

Varapuheenjohtaja

Jari Liljeroos
jari.liljeroos@kspk.fi

Rahastonhoitaja/jäsenasiat

Sami Viinikainen 050 590 0985
sami.viinikainen@kspk.fi

Hallituksen jäsenet

Risto Päivinen
risto.paivinen@kspk.fi
Sihteeri

Ville Strandman
ville.strandman@kspk.fi
Lampivastaava, kilpailuvastaava

Jari Kolehmainen
jari.kolehmainen@kspk.fi

Jos haluat viestisi koko hallitukselle osoite on hallitus@kspk.fi

TAMMUKKA

Jouko Keto 040 708 1951
jouko.keto@kspk.fi

Reissuvastaava

Jari Liljeroos

Nettivastaava

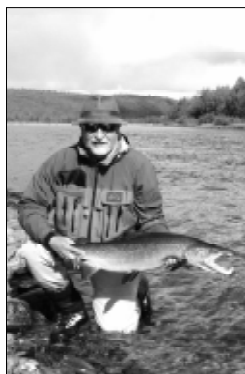
Masi Hast 050 381 9106
masi.hast@kspk.fi

TAMMUKKA

Ilmestyy kaksi kertaa vuodessa ja toimii kotisivujen ohella yhdistyksen viestintäkanavana.

Jokainen, joka osaa näpylöidä tietokoneen näppistä, osaa kirjoittaa juttuja Tammukkaan. Kirjoittakaa omista kokemuksistanne kalavesillä ja sidontapenkin ääressä. Myös kuvat oavt tervetulleita. Kaikki jutut ja kuvat kiinnostavat.

Jutut kuvineen voi toimittaa suoraan puheenjohtajalle ennen seuraavan Tammukan ilmestymistä ensi syyskuussa.

PERHOKALASTUS JA YHTEISÖLLISYYS

Kerhon ylimääräisessä syyskokouksessa ilmoittaudivin puheenjohtajaksi tilanteessa, jossa vanhasta hallitukselta ei puheenjohtajaehdokasta löytynyt ja kerhon toiminnan jatkuminen oli vaarassa. Kerhon toiminnan lopettaminen olisi ollut ylireagointia asiaan, joka on varsin yleistä yhdistystoiminnassa: epäsuhta toimintaan aktiivisesti osallistuvien jäsenten ja jäsenmäärän välillä. Yleensä osallistujien määrä on n. 10 % jäsenmäärästä. Tilanne on tuttu aiemmalta puheenjohtajakaudeltani 1994-2002.

Silloin ei kerhon toiminnan lopettanut tullut edes kenenkään mieleen. Keski-Suomen Perhokalastajat on kuitenkin todistanut elinvoimaisuutensa Perhokalastuksen perusteet -kurssilla.

Perhokalastus on tunnetusti yksinäistä puuhaa, varsinkin taimenen, harjuksen ja siian kalastuksesta puhuttaessa. Kukapa nyt haluaisi toista perhokalastajaa välittömästi ylä- tai alapuolelleen omaa kalastusta sotkemaan. Olemme jokseenkin itseriittoisia harrastuksessamme. Perholla kalastus ei ole sosiaalinen ei ole yhteisöllinen harrastus - lohenkalastusta ehkä lukuun ottamatta. Tässä itseriittoisuudessa saattaa olla yksi syy siihen, että kerhoillat eivät vedä väkeä ja toimiva johto turhautuu.

Kerhoiltoja ei itseriittoisuuden pitäisi vaivata. Jos niihin osallistujilla on hauskaa yhdessä, pitäisi sen riittää. Kerhoillat tarjoavat mahdollisuuden keskusteluun, väittelyyn, ajatusten vaihtoon, kalajuttujen kertomiseen, kaikkeen

sellaiseen, mikä lähentää ihmisiä toisiinsa. Pelkäämmekö siis läheisyyttä? Yhteiskunta näyttäisi monella tapaa muuttuneen suuntaan, jossa yhteisöllisyys on muuttunut ihmisten välisistä yhteyksistä verkkoysteiksi. Sosiaalinen media, jolla ilmiötä laajasti katsottuna kuvataan, on käsitteenä jo lähtökohtaisesti väärä, eiväthän siinä kohtaa ihmiset, ainoastaan asiat. Ihmisen ei ole hyvä olla yksin — eikä kaksin tietokoneen kanssa.

Yhteisöllisyys, tuo katoava kansanperinne, oli syksyllä koetuksella muuallakin kuin omassa kerhossamme. Perhokalastuksen SM- ja Perhonsidonnain SM-kilpailuille ei löytynyt järjestäjää. Meidän järjestämämme Perhonsidonnain SM-kilpailut saivat aikanaan kiitosta, joista paras oli suuri osallistujamäärä. Meitä pyydettiin tämänkin vuoden kilpailun järjestäjäksi ja me suostuimme. Kilpailut järjestetään marraskuussa Jyväskylässä. Kilpailujen järjestelytoimikunta on pitänyt ensimmäisen kokouksensa ja kartoittanut, mitä tehtäviä järjestelyihin kuuluikaan. Tärkeimpiä kilpailuja edeltäviä tehtäviä on mainosmyynti ja sponsorien hankinta. Kilpailupäivinä tarvitaan 10-15 henkeä, jotta kilpailut saadaan vietyä kunnialla läpi. Jos siis tunnet olevasi kauppamies tai muuten halukas osallistumaan tähän projektiin, voit ilmoittautua suoraan allekirjoittaneelle tai kenelle tahansa muulle hallituksen jäsenelle. Kaikki apu on tarpeen!

Kun kalastuskausi kuluu yksin koettujen elämysten parissa, on ennen kalastuskautta ja sen jälkeen aikaa olla yhteisöllinen — toimia yhteisen harrastuksen puolesta, vaikuttaa ja olla yhdessä.

Hyvää alkanutta vuotta toivottaen
Jouko Keto
Puheenjohtaja

KEVÄÄN OHJELMA

- 3.3. Sumukorennot
Jouko Keto
- 10.3. Perhokalastuksen perusteet
Päivänkorennot Jukka Kuusela
- 17.3. Vuosikokous ja lohiperhon sidontaa
Jouko Keto
- 24.3. Perhokalastuksen perusteet
Streamerit Ville Strandman
- 7.4. Perhokalastuksen perusteet
Lohenkalastus ja lohiperhot Jouko Keto
- 14.4. Siian kalastus ja siikaperhot
Mika Väle
- 21.4. Perhokalastuksen perusteet
Lohiperhot 2 Pintabomber Jouko Keto
- 28.4. Perhokalastuksen perusteet
Perhokalastusvälineet
- 5.5. Perhokalastuksen perusteet
Kalaretkelle valmistautuminen
- 12.5. Lohiperhon sidontaa
- 19.5. Peruskurssin heittoharjoittelutilaisuus
- 25.5. Karsintakisa lammella
- 26.5. Lampipäivä
- 9.-11.6. Huopanan retki
- 14.-16.6. Peruskurssin kalaretki Huopanankoskelle

KERHON LOGON/JÄSENMERKIN HISTORIAA

Jukka Kuusela

Kerhon nykyinen logo, joka on käytössä kerhon jäsenmerkeissä ja esim. kerhon nettisivuilla, ei ole kerhon ensimmäinen logo. Kerhon ensimmäinen logo otettiin käyttöön vuoden 1978 aikana. Kerhon silloinen hallitus laittoi vireille yhdistyksen jäsenmerkkiin liittyvän kilpailun. Kilpailun myötä hallitukselle tuli neljä logoehdokasta, joista voittajaksi valittiin Harri Lehtosen suunnittelema logo.

Logo tuli pian jäsenistön käyttöön kangasmerkkinä ja tarrana. Kerholaiset tekivät myös yhteistilauksen kerhon logolla varustetusta college paidasta.

Muut kilpailuun osallistuneet logoehdokkaat olivat seuraavat:

Vuonna 1986 kerhon hallitus laittoi vireille kilpailun uuden jäsenmerkin suunnittelemisesta. Uuden merkin värien tuli ”istua” hyvin parhokalastajan asusteisiin (vanha logo oli varsin vaalea ja jäsenmerkki erottui liikaa esim. perholiiveistä). Voittajaksi valittiin Veikko Hiltusen suunnittelema logo. Merkin aiheeksi tuli pintova taimen ja värimaailma tuli keskisuomen maakuntaväreistä. Valitettavasti kuvia muista ehdokkaista ei ole löytynyt.

Muutamalla kerholaisella on tämä merkki kiinnitettynä siten, että kalan pää on vaakatasossa. Tämä ei siis ole oikea kiinnitystapa.

Vuoden 2003 lopulla kerhon sen aikainen hallitus halusia muuttaa kerhon logoa siten, että kerhon nimi sijoitetaan heraldisista syistä merkin kullanväreiselle ulkokehälle. Muutoksen yhteydessä kalan pään asento muuttui myös vaakatasoon. Tämä oli kuitenkin inhimillinen erehdys (olisiko syynä ollut myös väärä käsitys jäsenmerkin kiinnittämisestä?). Toinen inhimillinen erehdys tapahtui siinä, ettei kukaan kysynyt Veikolta kommenttia merkin muuttamiseen. Varmasti tuo kalan pään asento olisi korjaantunut tässä yhteydessä.

MINUN PERHONI

KANSALLISPERHOMME NALLE PUH

Teksti ja kuvat: Jouko Keto

Seuraavasta tapauksesta on kulunut jo lähes 34 vuotta. Katselen neulapadon sillalta alavirtaan, kun Välisuvannon puolelta kuuluu loiskaus. Käännyin katsomaan ja näen tuikkirenkaan laajenevan sopivan heittoetäisyyden päässä. Heitän perhon renkaan ulkoreunaan ja sen valuttua metrin verran alavirtaan, taimen ottaa perhon äänekkään loiskauksen saattelemana. Väsytyksen aikana joudun uittamaan vapani kolmasti sillan ali kalan syöksyessä vuoroin alavirtaan ja taas alkuperäiseen asentopaikkaansa. Lopulta onnistun – taimenen suosiollisella myötävaikutuksella ja polaroidit toisella korvalla roikkuen – vetämään kalan laakean kiven päälle ja lyömään haavin kalan päälle sen luokse päästyäni. Kuin sokerina väsytyksen pohjalla, takanani ollut koivupuska jakautui kahtia ja sieltä pilkisti toisen kalamiehen vahingoniloa enteilevä pää, joka kysyi: ”Pääsikö se?”. No ei päässyt. Muistan kaiken kuin eilisen päivän: värit, tuoksut, äänet. Ja tietysti kalan, reilun puolitoistakilaisen, Nalle Puhilla petetyn taimenen. Ensimmäisen mitalliseni perhoválineillä Keski-Suomen koskilta.

Ensimmäinen. Välineinä Nalle Puh, AFTM 4 lasikuituvapa ja ABUn perhokela.

Siitä lähtien Nalle Puh on antanut monia hienoja kaloja ja elämyksiä, kuulunut sekä vakiokalustooni että suosikkiperhoihini. Sillä olen saanut myös suurimman, 1750 g, harjukseni, paikkana eräs Poroenen suvannoista. Sekä ensimmäinen taimeneni että tämä harjus tulivat sileästä virrasta, olosuhteissa, joihin perhon kehittäjä Simo Lumme ei Nalle Puhia alun perin tarkoittanut. Hänen mukaansa perho oli tarkoitettu kellumaan hyvin rikkonaisessakin vedessä. Oman kokemukseni mukaan – enkä usko olevani ainoa – perho kuitenkin sopii mitä moninaisimpiin vesityyppeihin aivan sileistä virroista rajuimpiin kuohuihin asti, mikä sekin kertoo oivallisesta ottiperhosta.

Kritiikkiäkin tätä maanmainiota perhoa kohtaan on esitetty. Jotkut pitävät sitä pintaperhoksi liian raskaana, erityisesti siipiä, jotka heidän mukaansa kaatavat perhon nokilleen. Toisten mielestä perho ei muistuta lainkaan vesiperhosta, ei edes esikuvaansa Potamophylax latipennistä. Perhon painoon en ota kantaa, en ole perhojani, Nallet mukaan lukien, koskaan punninnut. Siivetkin voi sitoa aavistuksen taaksepäin alkuperäisestä poiketen, jolloin perho asettuu kauniisti veden pinnalle. Simo Lumme on itse kertonut pyrkineensä perhon ulkonaöllä, erityisesti siivillä, kineettiseen illuusioon veden pinnalla munivasta, kookkaasta ja pulleasta vesiperhosnaaraasta. Väreiltään perho jäljittelee luonnonhyönteistä, käyttäytymisellään ilmiötä. Tämän enempää elottomalta esineeltä tuskin voi odottaa. Kun Nalle Puh vielä edustaa suomalaisessa perhonsidonnan historiassa siirtymistä omien vesihyönteistemme jäljittelyyn perinteisten, lähinnä englantilaisten mallien kehittelyn sijaan, ei ole ihme, että se maailmalla onkin tunnetuin suomalainen perho ja ansainnut paikkansa kansallisperhonaamme.

Nalle Puh

Koukku: isokitainen, alasil mukallinen # 8-12

Siipi: kiharaa karhunkarvaa

Kierre: kultawire (tai ohut siima)

Runko: sekoitettu dubbing, jossa 1/3 oranssi hylje, 1/3 keltainen hylje ja 1/3 jäniksen naama

Runkohäkilä: punaruskea kukko

Kaulushäkilä: punaruskea kukko

Nykyisestä pitkälle jalostetusta kukon satulahöyhenestä saa koko häkilöinnin kahteenkin perhoon. Myös erilaisia väriyhdistelmiä kannattaa kokeilla, kehittäjän Simo Lumme itsekin kaksi samalla tekniikalla sidottua perhoa Honey Puhin ja Dark Puhin. Alkuperäisessä mallissa perho trimmattiin katkaisemalla höyhenten kärjet alapuolelta koukun kärjen tasalle.

Lisätietoja Nalle Puhin kehittelystä löytyy Perhokalastus-lehden numerosta 5/2003 ja kirjasta Jona Lenæs og Barry Ord Clarke: Skandinaviske fluefiskere, Naturforlaget – Hjemmet Mortensen A/S, 1996.

MUISTIINPANOJA LAPISTA KESÄLTÄ 2012

Teksti ja kuvat Jouko Keto

Niin kauan kuin olen Lapissa retkeillyt, olen käyttänyt siihen aikaa. Aluksi ne olivat kahden viikon tunturivaelluksia, vuodesta 1998 lähinnä kalastusta Inarinjoella ja Tenolla. Kauas on pitkä matka ja kun on sinne päässyt, ei kannata heti kiirehtiä pois. Viikon reissu on liian hätäinen ja rankka, kun joka päivälle on pakko ottaa lupa. Aikaa on vain kalastukselle, muu unohtuu. Toki on myönnettävä, että näitäkin on tehty, mutta vain kerran se oli kesän ainoa Tenon retki. Eräs parhaista kokemuksistani oli ne kaksi päivää, jotka vietin tyttäreni kanssa Varangin niemeä kierrellen. Koska pakollisella matkakumppanillani englanninsetteri Timpalla ei ole tarvittavaa vasta-ainetodistusta, yövyimme Karigasniemellä. Molemmille päiville kertyi mittaa ajallisesti n. 13 tuntia (pitempää ei koira k...matta kestä) ja matkallisesti rapiat 650 km. Seuraavana päivänä oli vajaan 1000 km ajo kotiin enkä kuitenkaan muista tehneeni sitä virkeämpänä.

Lauri Syrjäsen eräs viisaus oli: ”Lupa kannattaa ottaa vain joka toiselle päivälle. Silloin jää nääs aikaa huilata ja silti saa joka päivä kalastaa.” Viime kesänä maltoin sitten tehdä muistiinpanojakin mukana olevalla läppärillä. Seuraavassa tarinaa kahdelta ensimmäiseltä viikolta.

”Saavuttiin Askon kanssa Karigasniemeen 8.7. illansuussa n.18.30. 12½ tunnin ajonmatkan jälkeen unta ei tarvinnut houkutella.

Ensimmäinen lupa meni jotenkin opetellessa, tuloksena Haukikallion suvannossa hento tärppi, joka ei tarttunut. En oikein taaskaan saanut makua Kuolnajokseen, Asko omituisen haluton kalastamaan.

Illalla toinen lupa. Jo varsin alhaalla ollut vesi oli edelleen laskenut. Matkasin Mustajokisuuhun, paikalla myös Pekka Saravo ja vaimonsa Ritva. Alkuilta melko hiljainen ts. ei tärpin tärppiä kenelläkään, vaikka kaloja harvaksen hyppikin. Rannalla oli ihmisten lisäksi kaksi koiraä Oskari ja Timppa, jotka välinsä setvittyään tulivat hyvin toimeen keskenään. Muiden mentyä nukkumaan jäin vielä tekemään pari laskua.

Vaihdoin perhoksi Pekan Sarvijaakon, jonka malli oli otettu Laten PK-lehden artikkelista. Heti laskun alkupäässä tärähti, kala oli selvästi tittiä vöyreämpi. Uusi vapa toimi hyvin, mutta jarruttomalla Zenithillä olo tuntui orvolta. Kala lopulta irtosi. Jatkoin laskua ja pian uusi kala oli kiinni. Tämän sainkin rantaan, puolitoistakiloinen. Jatkoin vielä laskun loppuun. Heti ensimmäisellä heitolla vapa tärähti taas. Rantaan, jossa on tilanteen herra, kahlattuani asiassa tuntui olevan jotain merkillistä – ei ainoatakaan kunnon vetoa. Vavassa pyristelikin 50-senttinen harjus, joka sai vapautensa takaisin.

Aamulla keli oli pilvinen, mutta edelleen lämmin. Oma Sadekelin erikoinen päähän. Laskun alussa kala kiinni, seurauksena karkuutus. Parin heiton jälkeen taas kala kiinni ja karkuutus tälläkin kertaa. Myöhemmin vielä yksi karkuutus, tällä kertaa perhona Jarkko Saarisen Vihreän Shrimpin muunnos. Iltakalastus tyhjää.

Aamulla taas Mustajokisuuhun. Ekalla laskulla (perho sama kuin viimeksi) kala kiinni ja maalle. Toinen titti edellistä 100 gr painavampi. Myöhemmin Rännissä vielä yksi karkuutus.

Sunnuntain aamu tyhjä, samoin iltapäivä Haukikalliolla. Illalla ajo Alakönkälle yöksi. Paluumatkalla ostin 9-luokan siiman uuteen vapaan. Se onkin pelittänyt mukavasti, etenkin speyheitoissa.

Vaihdoin paikkaa Mustajokisuuhun. Ensimmäinen lasku tyhjä. Rännissä heittäminen kovan tuulen vuoksi täysin toivotonta. Toisella laskulla 2,1 –kiloinen titti. Kala otti normipaikasta virran alta. Perhona oli tälle reissulle kehitelty KalJaashrimppi. Kolmas lasku tyhjä. Kelien viilennyttyä alle 10 asteen tai niille paikkeille, näyttäisi aamutaikakin menneen. Tämä kala otti noin klo 9.

Kahden viikon jälkeen tilanne on seuraava: 5 ylös, kahdeksan karkuutusta, kaksi tartuttamatonta tärppiä. Tällaisena kesänä pitäisi mennä paremmin. Pitää muistaa jatkossa nasauttaa – myös uudella vavalla.”

YHTEENVETO

Kaloja oli runsaasti sekä Inarinjoessa että Tenossa. Tätä taustaa vasten tarkastellen oma saaliini oli varsin kohtuullinen, etten sanoisi jopa huono, vaikka kotiinviemisiä onkin 11. Pudotuksia oli tosin 8 eli jos olisin saanut ne edellisten vuosien prosentilla ylös, olisi saalismäärä 6 kalaa suurempi. Tai sitten olen oppinut jotain ja saan heikkona vuosina saalista paljon keskimääräistä paremmin. Seuraava heikko nousuvuosi kertoo ehkä enemmän.

Nyt on edessä kunnon yöunet, aamuinen auton lastaus ja kalapaketin vääntö ja lähtö kohti Jyväskylää. Eipä silti, mikäli finanssipuoli sallisi, viipyisin kyllä mielelläni pitempäänkin.

Karigasniemi 29.7.2012, klo 22.20

